

Gentlemændenes Krocket

Det hedder 'en krokade', for fint skal det være - det ligger i selve myten om spillet: Noble herrer i lyst sommertøj, der på en velslået græsplæne forlyster sig, mens konerne pimper Pimms og tjenestepigerne gør middagen klar. Men det fine ord 'krokade' dækker over en entydigt onskabsfuld handling. En krokade går i alt sin enkelhed ud på, at man banker sin modstanders kugle så langt væk som muligt - gerne helt ind i hækken, blomsterbedet eller sågar ned til guldfiskene, hvis det er muligt. Det siger en del om krocket. For nok er det et spil med mange pæne, nærmest adelige konnotationer. Men i virkeligheden er det djævlens spil. Få spil kan som krocket få en hyggelig stund til at ende i spydigheder, skænderier og aggressioner fra dårlige tabere. Men spillet er populært. Krocket er den sport under DGI, der har størst procentvis medlemsfremgang - og rundt om i de danske haver, trives krocketspillet i bedste velgående. Måske fordi vi kan lide den form for disku- og aggression, der følger i spillets kølvand.

Det begynder allerede inden spillet går i gang, for der er utallige bud på krocketregler - og det er en tilbagevendende diskussion, om man kun spiller grundspillet, eller om man skal ud i det såkaldte frispil, når man er tilbage ved startpælen. Og hvordan er det nu med de pæle? Skal man ramme start- og vendepælen eller netop ikke ramme, men manøvrere uden om dem? Buernes placering på banen kan også diskuteres i lang tid, og selv noget så elementært som spillerretningen - med eller mod uret - kan skabe splid. Ja, sågar spillets stavemåde kan, hvis man har den slags venner, medføre råben og skrigen. Dansk Sprognævn anerkender dog kun 'krocket' altså uden nogen form for c'er og q'er, hvilket ikke nødvendigvis afslutter den diskussion.

Men hvilke regler er så de rigtige?

Det findes der ikke et officielt svar på, men foreningen Gentlemændenes Krocket Club af 1992 har i 1994 lavet et sæt regler, som har dannet nogenlunde skole og i hvert fald hører til blandt de mest udbredte i de danske haver.(se reglerne på www.gkc92.dk) Det er vel at mærke reglerne for havekrocket, eller single-krocket, og ikke krocket for par, som er udbredt i mere officielle kredse (reglerne herfor kan findes på www.dgi.dk/krocket).

Nå, men hvis man stadig er nogenlunde venner, kan spillet begynde.

Trods skænderierne over reglerne, smiler alle naturligvis til at starte med, for sådan gør man i krocket - man foregiver, at man hygger sig. Og når en modspiller krokerer ens kugle lang pokker i vold, skal man helst grine lidt - krokaden er jo blot en del af spillet, og ikke noget, man lader sig gå på af. Men smilene har det med at blive anstrengte, som spillet skrider frem. Skiftet ligger som regel omkring sjette bue - den sidste inden de to ved vendepælen. På det tidspunkt har folk som regel været udsat for tilpas mange ydmygelser til, at de første spydigheder begynder at komme frem. Det kan være reglerne, der igen dukker op. Det er jo også klart, at det går så dårligt, når man spiller med amatørregler. Den slags. Og når først irritationen er til stede, er den næsten umulig at slippe af med. Og den sætter sig i køllen. Selv de mest simple slag kikser. Og få ting er mere ydmygende end at se sin kugle gå lige akkurat uden om en af den slags buer, som man bare skal ramme. Her begynder det så at gå ud over køllerne. Man banker dem ned i jorden - selv om det bestemt ikke er en del af gentlemansspillet. Det skal i den forbindelse anbefales, at man køber et krocketpil af hæderlig kvalitet. Køllerne i de spil til 39 kroner i Bilka knækker nemlig i denne fase af spillet. Desuden er de medfølgende regelsæt latterlige i de billigste udgaver.

Men man kan jo låne en modspillers kølle, når ens egen er knækket - det er jo en gentlemansport.

Man kan drikke øl imens

Når den førende spiller på sin tilbagevej mod startpælen begynder at kroke de tabende konkurrenter - så er det, at krocket for alvor viser sit sande væsen. Her kan det gå grueligt galt, og spillet får det værste frem i både den vindende og den tabende part. Den norske forfatter Erlend Loe beskriver i bogen Naiv.Super. en 25-års fødselsdag, hvor et hyggeligt spil havekrocket ender med, at det slår fuldstændig klik for hovedpersonen. Hans storebror krokerer ham to gange helt op i et buskads, hvilket bliver katalysatoren for den unge fødselsdars deroute. Igen er det den pæne overflade - hvad er hyggeligere end et spil krocket på en sommerfødselsdag? - der krakelerer:

"Det er ikke altid, det er let at have fødselsdag. Slet ikke, når man for anden gang i et spil krocket bliver krokeret langt ind under en busk," konstaterer hovedpersonen tørt, men han går i sort i resten af bogen. På grund af et spil krocket. Der ligger noget andet bag - det er klart, men det er nu engang krocketspillet væsen at få bagvedliggende og lurende konflikter frem. Det er djævlens spil.

Men der er også gode ting ved krocket. Man kommer ikke til at svede af det, og man kan drikke øl imens. Der kunne mange andre sommerspil sørme lære noget. Er der øl på banen skal man dog huske en vigtig regel - igen fra Gentlemændenes Krocket Clubs hjemmeside:

"Rammes en spillers fødder, køller, øl eller andet habengut inde for banens område, skal den ramte lægge sin kugle tilbage til pælen han sidst har forladt."

Den regel kan naturligvis også diskuteres.